

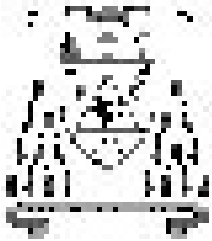
Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 2 2002 ÅRG 34

Pris 25:-

En vänlig grönskas rika dräkt har smyckat dal och ängar
Nu smeker vindens ljumma fläkt de fagra örtesängar,
och solens ljus och lundens sus och vågens sorl bland viden
förkunna sommartiden.

Biskopens spalt

En vänlig grönskas rika dräkt har smyckat dal och ångar.....

Sommaren står för dörren och bakom oss har vi lämnat våren och dess stora kristna helger, Påsk, Kristi Himmelsfärd, Pingst och Trefaldighetssöndagen.

Under våren går vi som bor på den norra sidan om ekvatorn från mörker till ljus, naturen vaknar upp från sin vintersömn och allting växer. Vi har förmånen att kunna få uppleva parallellerna i naturens uppvaknande, i Kristi uppståndelse och i människans uppvaknande. Precis som det berättas om hur lärjungarna "vaknade upp" i texterna för söndagarna efter påsk och om hur den Helige Ande uppväckte eller upplyste alla som närvarade vid pingstens under. Genom detta kan vi ana Guds storhet som trefaldig men ändå En.

Sommaren står för dörren. Trots att de flesta församlingar i princip har sommarstängt har inte kyrkan stängt. Sommar innebär bl. a. sommarskola i Danmark, kyrkokongress i Nederländerna och sesshin i S:t Uriel, Härjedalen.

Lite längre fram (den 1/9) emotser vi en härlig båttur i Sankta Anna skärgård för att fira mässa på Capella Ecumenica. Ytterligare lite längre fram de traditionella Mikaelidagarna i Stockholm.

Jag vill önska er alla en riktigt skön sommar med sol, bad och många sköna meditationsstunder.

Pax et Bonum

OFFICIELLT

Ordinationer:

Den 3 mars ordinerades Morgan Norman och Stefan Brauer till Lektor i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 24 mars ordinerades Regina Birkehorn till Kunskapens grad inom Mariaorden i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 7 april ordinerades Katarina Alsbjör Kunskapens grad och Berit Litsfeldt till Kärlekens grad inom Mariaorden i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 14 april ordinerades Via Schröder och Ann-Magret Asklid till Vaksamhetens grad samt Carina Carlström till Kärlekens grad inom Mariaorden i S:t Gabriels församling, Göteborg.

Den 26 maj ordinerades Morgan Norman till Exorsist i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 2 juni ordinerades Gary Brain till klerk och Stefan Brauer till Exorsist och vid samma tillfälle ordinerades Via Schröder och Karin Eklund till Kunskapens grad inom Mariaorden.

KALLELSE

till Samfundets årsmöte 2002:

Samfundet Liberala Katolska kyrkan i Sverige håller sitt ordinarie årsmöte lördagen den 28 september kl. 13.00 i S:t Mikael's och Alla Änglars Kyrka, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm.

Motoner till årsmötet från församlingar och enskilda medlemmar skall vara samfundets styrelse tillhanda senast den 17 augusti 2002.

Till årsmötet kallas församlingarnas valda ombud, men alla intresserade är välkomna att delta i årsmötet och efterföljande samvaro samt naturligtvis att delta i Mikaelidagens mässa.

Efter årsmötet går vi tillsammans ut och får en bit mat. Därefter samlas vi åter i kyrkan och får lyssna till Kerstin Bränngård, då hon berättar om sitt andliga konstnärsskap. Dagen avslutas med kvällskaffe/the följt av Sakramental Välsignelseandakt.

Styrelsen

SOMMAR I S:T URIEL

S:t Uriel i Härjedalen inbjuder till:

Sesshin i 3 dagar 31/7-2/8. Sesshin i 4 dagar 6/8-9/8

Upplysningar och anmälan: Evert Sundien tfn. 08-332006.

Kostnad: 100 kr/dag + medhavd vegetarisk mat.

PINGSTUNDRET

av en Mariasyster

Pingsten är ”hänryckningens tid”. Långt ifrån förbehållet det kyrkliga har detta blivit ett folkligt begrepp; bröllopen avlöser varandra eftersom det anses extra lyckobringande att inleda sitt äktenskap just denna tid, och människor strömmar ut ur sina fysiska och känslomässiga vinterskal samtidigt som naturen står i sin ljuvligaste skrud. Det är lätt att vara hänryckt i maj, när solen skiner så varmt, himlen är så blå och precis allting blommar och grönskar omkring en. Själva naturen jublar av livsglädje, och vi är inte sena att stämma in i kören.

Naturligtvis handlar uttrycket innerst inne om det stora pingstundret – det ögonblick, beskriven i Apostlagärningarnas andra kapitel, då lärjungarna plötsligt fylldes av den Helige Ande (d.v.s. rycktes hän) och började predika, var och en med en eldstunga över sitt huvud. Det måste ha varit en märklig stund, och människor omkring dem reagerade också med häpnad över såväl synen som det faktum att de var och en fick höra evangeliets budskap på sitt eget modersmål.

För en tid sedan fick jag en fråga av en ung baptist, som jag epost-växlat med under några år. Han berättade att han blivit avstängd från sin tjänst som ungdomsledare i sin församling, därför att han inte kunde tala i tungor, och nu ville han veta om vi hade det kravet på oss i vår kyrka och om jag behärskade detta gudabenådade språk. Hans epost gjorde mig mycket ledsen – dels för att en så viktig händelse som pingstundret överhuvudtaget så totalt har misstolkats, och dels för att en så hängiven yngling, stark i sin tro och brinnande av iver att få arbeta i Kristi tjänst, ansetts ovärdig sitt uppdrag. Så illa vi gör varandra i Bibelns namn! Den bok som borde vara oss till vägledning, stöd och tröst blir istället ett vapen att krossa våra medmänniskor. Och det enkla kärleksbudskap Jesus gav oss, förvanskas till märkliga regler så långt bort från vad han menade att han skulle ha roterat som en gräddvisp i sin grav, om han hade legat kvar där.

Varifrån kommer denna konstiga föreställning att lärjungarna plötsligt talade ett nytt, gudagivet språk? Det står ju svart på vitt i Bibeln att de blev inspi-

rerade av den Helige Ande att tala de språk människorna omkring dem förstod – parther, meder, elamiter, folk från Mesopotamien, Judeen, Kappadokien, Pontus och Asien, Frygien och Pamfylien, Egypten och Libyen och naturligtvis fanns även romare med bland dem. Den språkliga avgrund som öppnade sig mellan folken vid byggandet av Babels torn överbryggades i denna stund genom Guds kraft så att alla förstod. Det var ett klokt drag av Gud att låta lärjungarna tala till människorna på deras egna olika språk – historien dräller av bevis för hur mycket elände tolkningsproblemen har ställt till med, inte sant? Förresten handlar hela Nya Testamentet om läkandet av gamla konflikter – om arvssyndens slutgiltiga förintande, om mänsklighetens upprättande, och om den gudomliga kärlek vi alla är kapabla till och skall använda livet igenom både mot oss själva och mot varandra.

Pingsten innebar att det som dittills hade förståtts av ett fåtal, nu blev tillgängligt för alla. Ändå har just detta i mina ögon fullständigt glasklara stycke av skrifterna blivit utsatt för just en sådan förvriden tolkning att människor än idag, i vår upplysta tid, tror att lärjungarna plötsligt gav mänskligheten någonting helt nytt – ett eget språk som kallades ”tungomålstal” eftersom ”tungor av eld” hängde över lärjungarnas huvuden. Och den Guds gulligris som fick nåden att behärska detta språk kunde ”tala i tungor” – häftigt, va’?!? Om jag hade någon, skulle jag vara beredd att satsa en rätt stor slant på att historien om ”kungens nya kläder” skulle passa rätt bra in på det hela – någonstans på vägen fick några för sig att det handlade om ett Guds eget språk, som bara kunde förstås av de utvalda få som var tillräckligt värdiga denna stora gåva. Den sortens människor gör gärna så – sluter sig inom sin lilla grupp, värnar om ”sanningen” och pekar finger åt dem som inte tillhör deras speciella skara.

Jag tänker definitivt inte hävda att detta är någonting som gäller just baptister eller att det är vanligt förekommande i deras kyrka, det understryker jag. Den här sortens tänkande är universellt och ligger i våra gener, det

var mänsklighetens barndoms försvar mot fiender och sammanhållande lim i gruppen. Och det uppstår överallt och i alla sorters gruppbildningar – är inte avgränsat till att gälla religiösa sammanhang utan florerar inom politik, kultur och alla sorters ”elit”. Vi har alla behovet av att känna oss utvalda, speciella, på rätt väg... problemet är bara att ingen kan äga och än mindre ha ensamrätten till Den Enda Sanningen. Det finns bara en sanning – Gud – och Han tillhör alla lika mycket som alla tillhör Honom.

Hänryckningar – eller extaser, som det heter inom den kristna mystiken – hamnar i samma fack. Av någon underlig anledning har Gud fråntagits rätten att själv bestämma vem som Han skall ”rycka hän” och när det skall ske. Nu bestämmer vi själva över denna märkliga upplevelse, och bara den som stämplat som tillräckligt värdig – en status man uppnår genom årtal av kontemplativ bön, sträng askes, diverse mer eller mindre brutala botövningar samt naturligtvis strikt lojalitet mot den egna kyrkan – kan eventuellt på sin ålders höst bli belönad av Gud med att ryckas hän ett ögonblick eller två.

Varför har det blivit så här? Hur kan det komma sig att det har blivit så viktigt för oss människor att **värdera** varandras tro? Kalla mig naiv, men jag trodde att min tro var en sak mellan Gud och mig – att det var namnet på vår relation. Och vi ”talar inte i tungor” med varandra – vi använder hjärtats språk.

Glad Pingst, allihop! Gå ut och låt Dig ryckas hän – fall i extas över Guds Kärlek hur mycket du vill. Jag tror för egen del att Han blir glad över att du tycker om Hans skapelse och har glädje av den... det är ju liksom därför den finns där.

Bilplatser!

Jag har två platser i bilen ner till sommarskolan och Nederländerna och hem igen.

Vill du ha en plats och dela bensinkostnad (billigare resa). Kontakta mej.

Morgan Norman Lind
0223-23432, 0708-571274
Mail: 14lind@telia.com

FÖRVANDLING!

En djupare, djupare, djupare förvandlingsupplevelse i liberalkatolsk anda
av Brian Parry, Melbourne, Australien

Denna artikel är sammansatt av en serie samtal ledda av Brian Parry under en reträtt i Keréver House, Burradoo, Southern Highlands i Australien under Mikaelihelgen år 2000 Fritt översatt av syster Carina Carlström

Det första samtalet – del 2

De äldsta kyrkofäderna befann sig i ett dilemma. De visste att Jesus hade varit en man av kött och blod, och de visste att alla försök att förminska detta faktums betydelse skulle skapa hinder för människor att följa honom. Det är utifrån detta dilemma som orden i den Nicenska trosbekännelsen uppstått: ”och inkarnerade genom den Helige Ande och jungfru Maria och blev mänskliga”.

Samtidigt var de övertygade om att han var gudomlig – att han förutom att vara Människosonen också var Guds Son. Och inte vilken son som helst, eller en adoptivson, eller en son för att han *liknade* Fadern; han var *samma väsen* som Fadern. Slutligen lyckades de finna en formulering som fastslog Jesu gudomlighet:

**Och vi tror på en Herre, Jesus Kristus
Guds enfödde Son,
född av Fadern före alla tidsåldrar,
Gud av Gud, Ljus av Ljus,
Sann Gud av sann Gud,
född och icke skapad,
av samma väsen som Fadern**

De liberalkatolska fäderna fann att detta i det stora hela stämde med deras uppfattning. De kunde med glädje hålla med om att dessa ord beskrev Guds Sons plats i treenigheten, men hade problem med Jesus-biten. Vi kan sammanfatta den ortodoxa åsikten med den gamle Athanasius: ”Gud blev människa för att människan skulle kunna bli Gud”.

Detta var problematiskt för teosoferna, och därmed för Leadbeater och Wedgwood. Teosofin hade en mycket mer utstuderad och sofistikerad insikt i sakernas natur. För dem var Jesus också en alldeles vanlig man, lik alla andra bortsett från det faktum att han andligt hade hunnit mycket längre i utvecklingen. Som teosoferna såg det var Jesus en Elev, en Mästare, en stor ledare (*Rabboni*). För dem existerar det en hel räckvidd av uttrycksmöjligheter för Den Enda och Slutgiltiga Sanningen. För att skilja mellan människan Jesus och *Kristus* lärde de sålunda ut att Jesus fri-

villigt lät sig överskuggas av ett ännu större väsen – Kristus – också känd som Herren Maitreya.

När jag kom till kyrkan fann jag allt detta lite pinsamt. Redan på den tiden var Leadbeaters analys av den Nicenska trosbekännelsen klart otillfredsställande. Gapet mellan denna trosbekännelse och det officiella liberalkatolska svaret på frågan ”Vem är Jesus?” var alltför vid. Faktum är att mina första lärare skulle ha tyckt att frågan i sig var fel. De föredrog att fokusera på ”Kristus i oss, hopp och härlighet” och Kristi Faktiska Närvaro i Eukaristien. Och visst är det stora sanningar, men problemet är att Jesus som *Rabboni*, som ”min lärare, min guru” tenderade att gå förlorad. Och ännu värre var att de faktiska händelserna i Jesu liv, som de beskrivs i evangelierna, förklarades så summariskt att de tappade sin praktiska betydelse för *mig* i min kamp mot mina inre lustar och min självupptagenhet.

Senare, när jag troligen hade uppnått lite större mognad och ägnat saken större eftertanke och omsorg, började jag att betrakta dessa händelser ur just sådana perspektiv. Kan vi se alla dessa formuleringar, teorier och idéer som uppriktiga försök att beskriva det obekrivbara? Varje beskriven händelse i evangelierna försöker visa på såväl det mänskliga som det gudomliga hos Jesus, även om evangelisterna väljer olika vägar för att uppnå detta. För egen del vill jag gärna se till både det mänskliga och det gudomliga, utan att analysera sönder det, och dessutom se Jesus Kristus som en broder, vän, följeslagare genom livet, Rabboni och guru. Vad som framstår som den viktigaste frågan är inte *hans* natur som gudomlig eller mänsklig, utan en förståelse för *vår och hans som gudomlig*. Detta är ett arv från våra fäder kyrkans grundläggare som vi liberalkatoliker bör hålla fast vid.

Nu kanske du frågar dig själv ”Varför diskuterar vi detta just ikväll, även om

det är en intressant fråga?”. Åtminstone hoppas jag att du finner den intressant. Nå, det finns två skäl till att tala om detta just ikväll. Först och främst, för att vi kommer att använda skrifterna som guide denna helg. Vi kommer att fördjupa oss i dem på allvar och ge dem vår fulla respekt och uppmärksamhet. Det spelar ingen roll om varför Matteus skrev om en sak och Lukas skrev om en annan, eller om forskarna anser det tillhöra J, D eller P-avsnitten i Toran. Vi skall inte vara litterära kritiker, utan söka oss genom texterna som de män och kvinnor sökande *förvandling* vi är. Vad vi måste fokusera på är vad de vill säga oss, inte symboliskt eller inför framtiden utan *där vi är idag*, just denna helg. Och i skrifterna är det Jesus som Rabboni som är vår förvandlare.

Det andra skälet är lika viktigt. Jesus sa ”gör detta till min åminnelse”, och detta har alltid varit hjärtat av den liberalkatolska synen på förvandling. I djupen av oss själva har var och en av oss på ett speciellt och mystiskt sätt erhållit en kallelse att vara här denna helg, vi är kallade till eukaristisk gemenskap. Och i denna gemenskap har kallelsen manifesterat en lärare, en guide, en ledsagare – denna Rabboni som kommer till oss i den Sanna Närvaron i Eukaristien.

Föreställ dig att den store Rabboni är här just nu! Föreställ dig att han kommer till oss *i egen hög person*, placerar sin hand på var och en av oss och välsignar oss. Vi skulle uppleva honom genom att känna hans hand på vårt huvud, men hans uppenbarelse skulle innehålla mer än handen – vi skulle se hans kropp, men hans uppenbarelse skulle innehålla mer än kroppen. Kyrkan lär oss att vi upplever hans fysiska närvaro och välsignelse genom det eukaristiska brödet och vinet. På något extraordinärt sätt kommer den store läraren direkt till oss varje gång vi äter brödet och dricker vinet till hans åminnelse. Ibland tenderar vi att glömma detta enorma faktum. Vi fyller

Forts nästa sida

ut tomrummet med ord, ibland t.o.m. heliga ord. Men meningen är att vi i de tre Eukaristier vi skall fira tillsammans skall stanna upp direkt efter kommunionen, vara tysta en stund och låta denna fantastiska realitet sjunka in i vårt medvetande.

Kanske skall vi meditera över den djupa insikten att det inte är vi som konsumerar det eukaristiska brödet och vinet, **utan att det konsumerar oss.**

Hur kan jag upptäcka Kristus i dig om vi inte talar med varandra? Svaret är så enkelt att det tar andan ur oss. Vi upptäcker honom i den kärleksfulla tystnad som kommer att vara bandet mellan oss. Om vi låter detta stora hända, kommer vi att få uppleva en djup tystnad som uppstår alldeles av sig självt. En sådan djup tystnad separerar oss inte från varandra. Så – var snälla och visa varandra den tillgivenheten genom att *inte* tala – speciellt inte genom viskningar! Känner du att du måste få tala om eller fråga något, så kom till mig. Det är min roll denna helg, och jag skall med glädje finnas till hands.

Så nu är vi här! Det spelar ingen roll varför vi trodde att vi kom hit. Vilket skälet än må ha tett sig, är det riktiga skälet att vi har blivit kallade hit av det Djupare Självvet. Det innersta ropar till oss, och för en gångs skull har vi svarat. Du minns hur Abraham besvarade Guds kallelse med orden ”Här är jag” – hur Samuel svarade ”Här är jag” då Gud ropade hans namn. Var och en av oss har blivit kallade hit, och vi har kommit.

Det andra samtalet: Vem är jag?

En av de viktigaste frågorna – kanske den viktigaste – vi måste möta under vår långa upplysningsresa, vårt andliga växande, vår färd mot förvandling, är ”Vem eller vad är jag?”. Faktum är att i den liberalkatolska spiritualiteten visar sig denna fråga vara densamma som ”Vem är Jesus?”. En stor tysk nittonhundratalssteolog, Rudolf Bultmann, sa: ”Frågan om Gud och frågan om oss själva är i grunden densamma”. Det betyder, att när vi nått insikten om det ena kommer vi också att ha svaret på den andra.

Vanligen, i vårt vardagsliv, uppstår frågan aldrig – åtminstone inte av sig själv. Ibland måste vi fylla i personliga fakta i formulär: namn, kvalifikationer, adress, civilstånd och så vidare. Alla dessa fakta presenterar en *profil* av oss,

men inget av dem definierar oss som person. Inte ens en psykologisk analys kan skapa mer än en bild av vår personlighet. Ingenstans får vi svar på frågan vem och vad **jag är.**

Och när ställer vi själva oss på allvar denna fråga i akt och mening att verkligen söka ett svar? Den här helgen gör vi just det, och vi kommer att göra överraskande upptäckter. Morgonens läsning leder oss till den första.

I evangeliet enligt Matteus, 26:14-16, läser vi vad som måste anses vara den mest tragiska berättelsen i hela Bibeln. Enligt 2000 års översättning: ”Då gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade: Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er? De räknade upp trettio silvermynt åt honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom”.

Föreställ dig scenen som Matteus målar upp den. Judas är en av de som står närmast Jesus, en av de tolv lärjungarna, personligen vald och kallad av Jesus. Tänk dig hur han måste ha upplevt det, hur han hade känt det ända in i hjärtat, när Jesus första gången sa till honom: ”Följ mig”. I tre år hade han gjort just detta – följt honom. Han hade hört Jesu predikningar och blivit inspirerad av dem. Sett hur människors liv förändrades. Han hade varit med i de ensamma, speciella stunder när Jesus hade undervisat sina lärjungar utan liknelser och öppnat deras sinnen för sitt budskap. Han hade varit i Jesu direkta närhet och upplevt den. Han hade rört vid honom och blivit vidrörd av honom, sett in i hans ögon och där funnit den obeslöjade sanningen. Han hade bevittnat hur många hade helats av Jesus, hur denne hade upprättat mångas hopp. Han kände Lazarus medan han levde, såg honom som död och upplevde hur han återuppstod.

Och ändå, efter alla dessa upplevelser, trots all inspiration Jesus givit honom och trots den förvandling han hade genomgått – plötsligt läser vi hur han går till de politiska ledarna i Israel och frågar ”Vad ger ni mig om jag lämnar ut honom till er?”. Detta ögonblick tycker jag är det tragiska i hela passionshistorien; inte själva förrådan, inte romarnas grymhet eller Pilatus’ likgiltighet, inte ens korsfästelsen. Här är en man som har fullföljt sitt innerstas djupaste kallelse och ändå tycker att han behöver något mer. ”Vad vill ni ge mig?”.

Den här frågan är inte begränsad till att gälla Judas ensam. Faktum är att hans fråga är densamma vi hör över hela världen, ett universellt mänskligt rop vi blott alltför väl känner igen. Det är **vårt eget rop.** ”Jag behöver någonting. Mitt liv känns tomt – vad ger ni mig att fylla det med? Jag är uttråkad – vad gör ni för att roa mig? Jag är ensam och maktlös, dödlig och sjuk, fångslad, isolerad och hungrig – vad vill ni ge mig?”.

Judas ställer mänsklighetens mest universella fråga. Tänk efter hur situationen ser ut! Judas glömmer bort det han har lärt sig genom Jesu ord och väsen. Han glömmer bort den enhet han upplevt med Rabboni Jesus och med Fadern, och nu tycker han att det handlar om tre skilda personer – en Jesus, en grupp politiskt styrande präster och en Judas. Och en separat Judas behöver någonting, vad som helst: makt, pengar, sex, förströelse, äventyr, ägodelar, ära – vad som helst som kan göra honom lycklig.

Politikerna, som drivs av samma behov och som själva lärt känna separationens trauma och gärna byter bort den, ger honom någonting. De är faktiskt beredda att ge **vad som helst** för att upprätthålla sitt maktbehov. De prutar lite för formens skull och ger honom sedan en för den tiden betydande summa tagen ur en ”slaskfond” fylld med dina och mina skattepengar. Och Judas tar emot dem, förråder sin Rabboni och upptäcker till sin fasa – som vi alla gör – att hans hunger efter mer inte har försvunnit. Ingenting har egentligen förändrats, tomheten i hans liv finns kvar. Då begår han självmord. Och detta är historien om var och en av oss. ”Jag vill ha – jag får – jag vill ha – jag får... jag, jag, jag. Vad vill ni ge mig?”. Det är inte underligt att han som så många andra idag löser problemet genom att avsluta det. Men det slutar givetvis inte ändå. Vi måste hitta en annan lösning.

Fortsättning följer.

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan...

är klar för tryckning.

Den lilla boken eller häftet på drygt 50 sidor i A5 kommer kosta mellan 30 och 50 kronor.

Förhandsboka ditt ex via telefon, brev eller e-post till biskop Sten-Bertil
Se överst på sista sidan av Communio

Samfundsstyrlsen

JAG FICK EPOST...

... från en multihandikappad man, som tydligen funnit stor glädje i innehållet i min hemsida på Internet. Han undrade nu om det var kyrkligt, moraliskt och socialt tillåtet för en man som han att grunda en orden för sina likar – en ekumenisk orden just för multihandikappade män och kvinnor, som trots sina fysiska tillkortakommanden ville följa Kristus med hela sina väsen.

Hans ord grep mig djupt. I dem ligger så mycken innerlighet, en sådan äkta längtan efter det fullständiga uppgåendet i Kristi kärleksbud, att jag blev stum där jag satt. Själva frågan i sig var lätt att besvara. Det vore i mina ögon totalt ofattbart att någon, av vilket skäl det vara månne, skulle vilja hindra dessa människor från att ta den yttersta konsekvensen av sin tro! Det som gjorde mig svarslös var hans ödmjukhet – och det stora mod han besitter.

Den här mannen har förstått att Gud älskar alla sina barn – oavsett hur de ser

ut, vilka de är och hurdana deras liv blivit. Det var inte Guds tillåtelse han sökte, utan världens. Tanken på detta gjorde mig lika glad som ledsen... oerhört glad, därför att det alltid är en stor nåd att möta människor som blivit så starka just genom sin tro på och sin kärlek till Gud; oerhört ledsen, därför att det finns anledning till hans oro över världens reaktion på hans orden. Vad är det egentligen för samhälle vi lever i, där vissa människor utan någon som helst anledning diskvalificeras från någonting som borde vara så självklart som rätten till ett liv i tro? Hur kan vi andra kalla oss kristna om vi samtidigt hajar till inför tanken på ett kloster fyllt av människor sittande i rullstolar?

Jag lät mitt svar utformas efter orden i mitt hjärta. Naturligtvis skall han grunda sin orden! Den behövs – inte bara för dess blivande medlemmar, utan framför allt som en ständig påminnelse till oss andra att inte döma. Hur många gånger ger inte Jesus oss denna uppma-

ning i de evangeliska texterna? Ändå dömer vi – dömer ut vissa människor som värdelösa i andliga sammanhang, bara för att de inte är som vi.

Den här mannen står betydligt närmare Gud än de flesta av oss. Fullt friska, starka och med vad vi kallar en äkta tro går vi ändå i världens ledband, främmande för tanken på att ta en större konsekvens av vår övertygelse om sanningen i Gud. De flesta av oss ryggat till och med tillbaka inför tanken på att ta steget fullt ut – helhjärtat ägna resten av våra liv åt Gud allena. Vi attraheras alldeles för mycket av världens lockelser, och istället för att tänka på vad vi skulle få fastnar vi i rädsla för vad vi mister.

Av hela mitt hjärta välsignar jag denne man och hans orden. Och jag ber Gud treenig, jungfru Maria, alla helgon och änglar att hjälpa honom förverkliga sin dröm.

syster Carina Carlström

Vigningar i Göteborg

Den första och andra juni besöktes S:t Gabriels församling i Göteborg av biskop Sten-Bertil.

På lördagkvällen hölls Läkegudstjänst och Sakramental Välsignelseandakt. På söndagen firades Mässa med ordinationer i Minororders och Mariaorden, se bildtext.

Från vänster: Gary Brain (ordinerad till Klerk), Stefan Brauer (ordinerad till Exorsist), biskop Sten-Bertil, Ann-Margret Asklid, Via Schröder (vigd till Kunskapens grad inom Mariaorden), Karin Eklund (vigd till Kunskapens grad inom Mariaorden) och Elisabeth Johnson

De två människorna

Gud skapade människan till sin avbild.
Till Guds avbild skapade han henne.
Som man och kvinna skapade han dem.

Detta ägde enligt Moses rum under den femte skapelsedagen.

Går vi sedan vidare i texten finner vi att människan till synes skapades en gång till.

Ty.

När Gud vilat ut på den sjunde dagen fann han att det inte fanns någon människa som kunde odla jorden.

Då formade Herren Gud människan av jord från marken.

Då blåste han in liv genom hennes näsborrar så att hon blev en levande varelse.

Dessa rader har förbryllat generationer av Bibelläsare.

Skapades människan två gånger?

Vad hände med de första människorna?

Är det två skilda berättelser som insmugit sig i Den Heliga Boken?

Samtidigt med Kristus levde en lärd jude vid namn Filon.

En man som ägnade sitt liv till att söka finna de dolda sanningarna i den heliga texten.

I sin genomgång av Genesis utgår han från Platons idélära.

Enligt Platons tänkande lever vi i en skuggvärld.

Det vi kan utläsa om vår omvärld genom våra sinnen är bara matta spegelbilder av den sanna verkligheten.

All rörelse är illusion.

Tiden är en förvillelse.

Rummet är synvilla.

Vi vet inte vilka vi är.

Vi minns inte varifrån vi kommer.

Vi kan inte föreställa oss vart vi är på väg.

Allt verkar sakna sammanhang.

Allt verkar splittrat.

Allt verkar vara av en slump.

Stopp där! Säger Platon.

Du sitter inne med svaret.

Du äger all kunskap.

Du har själv svaren på alla dina frågor.

Du måste bara försöka minnas.

Och genom att studera dina sinnesintryck kan du erinra dig det du glömt.

Och du skall finna att verkligheten är En.

Och du skall finna att du är evig.

Och du skall finna att det icke finnes någon förändring.

Och du skall finna att du är Guds tanke.
Och du skall finna att du är Guds idé.

Paulus uttrycker samma tanke ett par hundra år senare när han jublar:

Jag lever i Kristus.

Kristus lever i mig.

Både Platon och Paulus försöker beskriva den totala identiteten.

En identitet där det inte finns något utrymme för något ickevara.

En identitet där det inte finns något du.

En identitet där det inte finns något jag.

Det enda som finns är ett flöde.

Ett flöde som vi uppfattar som tid.

Ett flöde som vi uppfattar som rum.

Ett flöde vi icke kan överblicka ety vi är i detta flöde.

Ett flöde vi icke kan överblicka ety vi Är detta flöde.

En paradox som i sin enkelhet förblir ett mysterium för vårt intellekt.

Ett mysterium som vi icke kan rycka loss ur sitt sammanhang.

Ett mysterium som vi icke kan förstå om vi icke rycker bort det ur sitt sammanhang.

Åter stöter vi på en paradox.

Helheten blir oåtkomlig om vi söker studera helheten som vi ej kan överblicka.

Kunskapen blir splittrad när vi studerar delen.

Hur skall spegelbilden kunna se sig själv i spegeln?

Ställ två speglar mitt emot varandra.

Ställ dig själv mitt emellan.

Skåda och du finner ett oändligt antal speglar som går in i varandra.

En illusion utav tid.

En illusion utav rum.

Famlande stryker du dina fingrar över den blanka spegelytan utan att kunna tränga in.

Utlämnad åt dina sinnens bedrägeri böjer du dig ned.

Du fattar i din övergivenhet en sten i din högra hand.

I en trotsig rörelse slungar du i din förtvivlan stenen mot den kalla spegelbilden.

Spegeln går i kras.

Och du står där lika oförstående som förut.

Då vänder du dig i din förtvivlan till Platon. Han ler och säger: Broder, släpp alla bilder.

Läs din inre Bibel och du förstår med ditt hjärta.

Dock. Ditt hjärta förblir lika tyst som din hjärna.

Då vänder du dig i din förtvivlan till Filon. Han ler och säger: Syster, släpp allt rum. Släpp all tid.

Känn dig själv!

Och du släpper allt rum.

Och du släpper all tid.

Du färdas in i dig själv.

Du färdas i en tunnel.

Och du ser att det är dag.

Och du vet att det är den femte dagen.

Och du vet att du skapar människan.

Du skapar människan i dig själv.

Du skapar människan i detta eviga nu.

Du ser på människan.

Och du ser dig själv.

Och du ser din egen tanke.

Och du är din egen idé.

Du har skapat Idémänniskan.

Du har tänkt Idémänniskan.

Du är denna Idémänniska.

Du är denna tanke.

Du äger ej kön.

Du äger ej form.

Du äger blott vara.

Du är rättfärdig.

Du är fullkomlig.

Du är evig.

Du är i detta nu.

Du är konung.

Du är konung utan undersåtar.

Du är makrokosmos utan mikrokosmos.

Du är Den Stora Människan utan Den Lilla Människan.

Du är bild i bild.

Du är bild utan avbild.

Så tänker du de fyra elementen.

Så tänker du former.

Så formar du de fyra elementen.

Så skapar du illusion.

Så skapar du spegel i spegel.

Så skapar du rum i rum.

Så skapar du tid i tid.

Forts sida 8

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås
tel 021-33 34 70, mob.tel 070-536 65 37, fax 070-615 34 70, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling, S:t Mikael's Domkyrka, Flottbrovägen 5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.

GÖTEBORG

S:t Gabriels församling, Kyrkorådets ordf. Karin Eklund, Tallstigen 12, 463 71 Lödöse, tel 0520-6600 43, Pg 38 23 53-1
Gudstjänstlokal: Johannebergsg. 18 nb

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörgatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81, Pg 71 33 28-3.

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.
Pg 28 57 13-4.

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp. Ansvarig präst fader Hans Althén, Åkrundan 24, 774 00 Avesta, tel 0226-568 10.

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig församlingspräst fader Dag Kyndel, Wrå Gård, 153 94 Hölö, tel 08-55 15 90 65, arb 018-471 00 00 vx. Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Center. Ansvarig präst, fader Olle Mebius-Schröder, Klintedal, 240 13 Genarp, tel 046-802 93.

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf Marianne Andersson-Söderström
Hörgatan 16A, 602 34 Norrköping, tel 011-161081
Pg 216 28-3

Stiftelsen LKK i Sverige.

Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm, Pg 37 48 15-9.

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet på Internet:

www.lkk.se

Communio, är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år. Prenumeration sker enklast genom att sätta in 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare: Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion: Marianne Andersson-Söderström, tel 011-16 10 81. Ekonomiansvarig: Rose-Marie Johansson, tel 018-55 01 91.

Redaktion och expedition: Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 3-2002 är den 15 sept 2002.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psambok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

Mysterium Tremendum.....20 kronor

Kommentarer till den Heliga Eukaristien eller Mässan av Raymond Blanch

Den inre meditationens gång under mässan.....15 kronor

Vi har även en del LKK-litteratur på engelska.

Komplett boklista sänds gratis på begäran. All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO postgiro 88 82 44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstenvägen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

De två människorna

Forts från sida 7

Du böjer dig ned.

Du finner stenen du slängt i spegeln.

Den ligger på röd jord.

Du tar jorden.

Du formar jorden.

Av jorden formar du en Jordemänniska.

Av jorden formar du en Adam.

Av jorden formar du den första Adam.

Du skådar dig själv.

Du skådar dig i Idemänniskan.

Du skådar dig i Jordemänniskan.

Du skådar en triad.

Så böjer du dig fram.

Så blåser du in i din ande.

Och källan flödar...

Och du har funnit dig själv.

Robert Carleson

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumera-tionsavgiften 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, gärna tillsammans med ett litet extra bidrag.